

[Finansministeren.]

anførte, og som han åbenbart selv tillagde størst betydning, var, at de besparelser, der er foretaget på forsvarsministeriets budgetter, kun er en midlertidig udsættelse, der vil efterfølges af en så meget desto stærkere udgiftsstigning i kommende år. Heri kan jeg ikke være enig. Det afgørende for mig er, at der ved de nu trufne beslutninger er lagt loft over forsvarsudgifterne både i indværende og i det kommende finansår. Dette betyder, at den nødvendige opbygning af forswarets anlæg og beredskabsbeholdninger vil strække sig over en længere årrække, end man tidligere har regnet med, og jeg må derfor anse de besparelser, der er nået indenfor forsvaret, for fuldtud reelle.

Herefter kan jeg ikke se, at der er ret meget tilbage af det ærede medlems påstand om, at min fremstilling var skønmaleri, og at jeg gav et urigtigt billede af stignings-takten i statens udgifter.

Jeg bemærkede med stor interesse, at samtlige ordførere for de demokratiske partier var enige med mig i mine betragtninger vedrørende den aktuelle pengepolitiske situation og gav udtryk for, at vi ikke ret længe kan fortsætte med den nuværende kreditstramning, men dette må jo også betyde, at man nu fra oppositionens side erkender, at den vej, som vi slog ind på i september med at øge overskuddet på statens finanser, er den rigtige.

Særlig vil jeg takke det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen for hans klare udtalelser om, at han ikke anser det for muligt i øjeblikket at forcere salget af statsobligationer. Det ærede medlem var i denne forbindelse også inde på det spørgsmål, som vi har drøftet adskillige gange før her i tinget, nemlig om det havde været muligt tidligere på året at sælge flere statsobligationer og derigennem nedbringe pengemængden.

Må jeg hertil svare, at salget af statsobligationer i årets første kvartal var ca. 250 mill. kr., hvilket må betragtes som tilfredsstillende, og at det derfor må være salget i april kvartal, som det ærede medlem tænker på. Det havde selvfølgelig været muligt gennem en væsentlig kursnedsettelse at sælge nogle flere obligationer i dette kvartal, men det må ikke glemmes, at pengemængden i dette kvartal med det beskedne salg,

som fandt sted, faldt med 70 mill. kr. Det synes derfor helt usandsynligt, at salget i de få måneder op til slutningen af juni, da diskontoen blev hævet, kunne være øget så stærkt, at det ville have ændret udviklingen i valutareserven væsentligt.

Men når det ærede medlems tanker således kredser omkring forårets hændelser, forstår jeg ikke, hvorfor det ærede medlem undlod at fremholde det betænkelige i, at der blev gennemført skattelettelse i foråret. Det ærede medlem gav klart udtryk for sine betænkeligheder herved under forårets skatteforhandlinger, men udtalte samtidig, at det almindelige synspunkt i venstre var, at en skattelettelse var påkrævet og rigtig i den daværende situation, og de konservative havde endog foreslået en endnu større skattelettelse end den, som jeg blev tvunget til at gå med til. Enhver kan nu se, at såvel det ærede medlem som jeg havde ret, når vi dengang gik imod en skattelettelse, og at de økonomiske forudsætninger herfor ikke var tilstede. Jeg kunne fristes til at sige, at landet nu betaler lærepenge for den holdning, som de konservative og det ærede medlems parti indtog i foråret, og jeg kunne måske tilføje: lærepenge for, at vi ikke nåede længere i september.

Det spørgsmål, som er af interesse i dag, er først og fremmest, hvad vi kan gøre for at muliggøre en lettelse i pengepolitikken. Det ærede medlem hr. Thestrup udtalte meget klart herom, at vi ikke kan lempe kreditstramningen, før forbruget er nedsat, eksporten forøget og valutaforholdene forbedret. Denne udtalelse falder helt sammen med de betragtninger, jeg selv anstillede, og dækker — såvidt jeg kan se — også de synspunkter, der blev fremsat af de ærede medlemmer hr. Thorkil Kristensen og hr. Bertel Dahlgaard. De tre ordførere var iøvrigt alle inde på, at man for at tilvejebringe den nødvendige begrænsning af det indenlandske forbrug er nødt til at holde igen på statens udgifter og søge at tilvejebringe besparelser, hvor det er muligt. Derimod er der, såvidt jeg forstod, ikke fuld enighed mellem de ærede ordførere om, hvordan de ønskelige besparelser skal nås.

Først vil jeg til det ærede medlem hr. Thestrup sige, at når han i så kraftige vendinger efterlyste en fornuftig ordning af husleje- og byggestøtteloven, så har de af